

ögonen fallande, som enligt den allmänna åsigten den fiendtliga hären kunnat kringrännas och anfallas både i fronten och i ryggen. Man mumlade därför redan om förräderi och hemligt förstånd med sydstaterna. Man bör likväl betänka, att i sådana tider en person lätt kan blifva ansedd som förrädare, om han icke delar den stora mängdens mening och åsigt och handlar därefter.

För att göra ett slut på denna överksamhet utfärdade presidenten Lincoln den 27 Januari en krigsorder, hvilken anordnade land- och sjötruppernas framryckande och anvisade Potomac-armén att taga järnbannädet nedanför Manassas-Junction. Icke ens därefter marscherade M'Clellan, utan framlade den 31 januari en annan plan — anfallsmarsch mot Richmond — men blef ändtligen genom upprepade tillsägelser nödgad att befria järnvägslinien mellan Baltimore och Ohio från fienden. Först i mars kommo härmassorna i vidare rörelse.

Må Mac Clellan också hafva handlat redligt efter sin åsigt och öfvertygelse och hållit det rådligt att icke göra något vinterfälttåg, så har han likväl felat mycket däri, att han nästan ett halft år låg i fullkomlig överksamhet och ostörtdt öfverlemnade denna dyrbara tid åt fienden till att förstärka och ordna sin armé, under det han redan i början af januari kunde i följd af sin numerära styrka räkna på en lycklig utgång.

Utom Potomac-armén på inemot 200,000 man under Clellan stod vid Mississippi ännu en annan på 160,000 man, öfver hvilken general Halleck förde befälet. Och i staten Arkansas hade general Hunter organiserat en armé, som hotade Luisiana och Texas äfvensom fiendens venstra flank, under det generalerna Grant och Buell från Kentucky tågade söder ut med 60,000 man. Fienden befann sig altså i ett om också glest nät af tre arméer, och hade dessa i rätt tid dragit sig till samman, så kunde de tillfångatagit hela den fiendtliga hären, såsom tyskarne ofta gjorde i det franska kriget. M'Clellans långa dröjsmål blef altså mer än tvifvelaktigt, om man betänker, att en så gynsam ställning redan genom gemensam handling säkerligen mäst leda till seger. De andra arméernas anförare lågo icke hela vintern igenom så överksamme, utan handlade och kommo i många fall äfven till lyckliga resultat. Så hade Grant och Buell tillkämpat sig en seger vid Somerset och gjort terrängen ren ända till Cumberlandfloden. Här var det åter tyskar, tyska gymnaster och ar-